

сленъ, па пакъ внимателно поглѣда на писмо-то) Азъ непознавамъ кой ще ѱе писалъ това писмо.

Маріа. Па защо ти ѱе да знаешъ, кой ти го ѱе писалъ? Може нѣкой добродушенъ и почтенъ човѣкъ да ѱе.

Стеф. (подиръ малко мълчанъ стана и като държи писмо-то прѣдъ Маріѣ) познавашъ ли, кой ѱе писалъ това писмо?

Маріа. (като метна хитръ поглѣдъ на писмо-то) не познавамъ.

Стеф. Маріе! — ты още не си мя слѣгвала — заклѣвамъ тя въ живота на наше-то ѱедничко дѣтенце. Познавашъ ли, кой ѱе писалъ това писмо?

Маріа. (мълчи).

Стеф. Това ѱе Ліубково писмо, истина ли ѱе? кажи ми!

Маріа. (порони слѣза и излѣзе вѣнъ).

Стеф. (самъ) не, неможе да бѣде! прѣдпочитамъ да умрѣ отъ гладъ, нежели да ся подчинѣ на Ліубка.

IX. ЯВЛЕНІЕ.

Кръчмаръ и Стефанъ.

Кръч. Добро ѱутро, Господине.

Стеф. Далъ ти Господъ добро пріятеліу.

Кръч. Хубавы одаи имате нали?

Стеф. Да, пріятеліу.

Кръч. Чисти, широки и великолѣпни стаи, но и доста пары сѣ ся похарчили по тѣхъ.

Стеф. Вѣрвамъ.

Кръч. Много пары сѣ потъ спечелены съмъ похарчилъ за тѣхъ; а сега подиръ тѣло-то и душѣ-тъ